

Ifølge § 10, stk. 3, kan en kompetent myndighed, uanset stk. 1, nr. 6, stille krav om, at tjenesteyder deltager i en eventuel kollektiv erstatningsfond her i landet, f.eks. for medlemmer af en branche- og erhvervsorganisation. Det vil sige, at kompetente myndigheder gerne må stille krav om, at eksempelvis advokater eller rejsebureauer bidrager til en fond til at kompensere kunderne for skader og tab, som de er blevet påført af et medlem af de pågældende organisationer.

Til kapitel 7

Midlertidig levering af tjenesteydelser

Til § 11

§ 11, stk. 1, fastslår, at tjenesteydere, der er etableret i andre EU/EØS-lande, har ret til at levere tjenesteydelser i Danmark på midlertidig basis, dvs. uden at etablere sig i Danmark. Denne bestemmelse gennemfører servicedirektivets artikel 16. Lovens § 11 fastslår, at tjenesteydere kan vælge at levere deres tjenesteydelser midlertidigt i Danmark frem for at etablere virksomhed i Danmark, alt efter hvilken vækststrategi de har i forhold til det danske marked. Tjenesteydere, der ønsker at benytte sig af retten til midlertidigt at levere tjenesteydelser i Danmark, skal være lovligt etableret i et andet EU/EØS-land.

§ 11, stk. 2, 3 og 4, fastsætter hvilken type krav der kan håndhæves over for tjenesteydere, der leverer tjenesteydelser i Danmark på midlertidig basis. Samtlige de betingelser, som er nævnt i § 11, stk. 2, 3 og 4, skal være opfyldt.

Krav, der kan håndhæves over for midlertidige tjenesteydere, jf. andre fællesskabsretlige regler, f.eks. forbrugerbeskyttelsesdirektiverne og diverse sektordirektiver, er, jf. lovens § 1, stk. 2, nr. 14, og servicedirektivets forrangsprincip, ikke omfattet af lovens § 11. Desuden skal tjenesteydere, som leverer tjenesteydelser midlertidigt i Danmark, bl.a. overholde markedsføringsloven og er i den forbindelse underlagt Forbrugerombudsmandens tilsyn.

§ 11, stk. 2, 3 og 4, omhandler kun krav over for tjenesteydere, som leverer tjenesteydelser midlertidigt. Det vil sige, at kompetente myndigheder kan opretholde krav over for etablerede tjenesteydere, uanset § 11. Hvis kompetente myndigheder stiller krav, som både gælder etablerede og midlertidige tjenesteydere, som er i modstrid med § 11, skal myndighederne enten ophæve kravet eller specifikt undtage midlertidige tjenesteydere fra kravet.

§ 11 omfatter også krav til tjenesteyderens sædvanlige udstyr, f.eks. måleudstyr, værktøj og andre ar-

bejdsredskaber. § 11 omfatter dog ikke krav til fysiske genstande, der af tjenesteyderen enten leveres til kunden eller bliver en del af en fysisk genstand som følge af servicevirksomheden, f.eks. byggematerialer eller reservedele, eller forbruges eller efterlades på stedet under udførelsen af tjenesteydelsen, f.eks. brændstof, sprængstoffer, fyrværkeri, pesticider, gift eller medicin.

Uanset § 11, stk. 2, 3 og 4, har de kompetente myndigheder desuden ret til at træffe foranstaltninger for at forhindre, at tjenesteydere uberettiget udnytter principperne for det indre marked, jf. servicedirektivets præambelbetragtning nr. 79. Om der er tale om uberettiget udnyttelse fra en tjenesteyders side skal afgøres fra sag til sag. Eksempelvis kan de kompetente myndigheder træffe foranstaltninger over for danske tjenesteydere, som for at undrage sig dansk lovgivning, etablerer sig i et andet EU/EØS-land og her retter deres virksomhed mod Danmark (Se sag C-33/74, Van Binsbergen og C-23/93, TV 10).

For områder, der er omfattet af lovens § 11, har de kompetente myndigheder, jf. servicedirektivets artikel 18, mulighed for undtagelsesvist, i individuelle tilfælde og af hensyn til sikkerheden i forbindelse med en tjenesteydelse, at træffe foranstaltninger, der fraviger § 11 om midlertidigt udbud af tjenesteydelser. Dette kan dog kun ske på områder, der ikke er harmoniseret på fællesskabsplan. Proceduren for at anvende denne mulighed vil fremgå af økonomi- og erhvervsministerens nærmere fastsatte regler med henblik på opfyldelse af servicedirektivets bestemmelser om disse foranstaltninger, som er omhandlet i § 14 i denne lov. Der henvises til bemærkningerne til § 14.

Efter § 11, stk. 2, må kompetente myndigheder kun stille og håndhæve krav over for tjenesteydere, der ønsker at levere tjenesteydelser midlertidigt i Danmark, hvis kravene er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed, sundhed eller miljøbeskyttelse.

Begreberne offentlig orden, offentlig sikkerhed og offentlig sundhed, er begreber, der stammer direkte fra EF-traktatens artikel 46, jf. artikel 55. Disse begreber er blevet fortolket snævert af EF-Domstolen. For at disse hensyn kan påberåbes, skal der derfor foreligge en reel og alvorlig trussel mod en grundlæggende samfundsinteresse, og risikoen for denne interesse skal påvises. Beskyttelsen af disse tvingende almene hensyn giver ikke de kompetente myndigheder ret til at undtage hele økonomiske sektorer eller erhverv fra den grundlæggende frihed til at levere tjenesteydelser midlertidigt.

Efter § 11, stk. 2, nr. 1, omfatter begrebet offentlig orden beskyttelse mod en virkelig og tilstrækkeligt al-